

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121456112
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6121456112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovvej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, C. E., o zaplatenie 15.683,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 6. júna 2022, č.k. 10Csp/9/2022-137, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.599,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.599,77 eur od 15.12.2020 do zaplatenia. Výkonom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výkonom III. povolil žalovanému dlžnú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150 eur mesačne, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania so zaplatením čo i len jednej splátky riadne a včas sa stáva splatný celý dlh. Výkonom IV. nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 15.683,72 eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s. - poskytol žalovanému na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky, ktoré sa mu žalovaný zaviazal vrátiť v mesačných splátkach. Následkom riadneho nesplácania úveru došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Dlžnú sumu žalovaný neuhradil, preto sa obrátil na súd. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná iba čiastočne. Konštatoval, že nevyhovel návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie, nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho vydanie. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že uznáva, že jeho dlh je vo výške 18.712,62 eur. Takýto prejav súd nepovažoval za uznanie nároku, s ktorým je spojená aj možnosť vydania rozsudku pre uznanie podľa § 282 CSP. Uviedol, že keďže ide o konanie v spotrebiteľskej veci, a teda o konanie s ochranou slabšej strany, je potrebné, aby bol spotrebiteľ aj náležite poučený v zmysle § 292 písm. b) CSP a až po takom poučení, by mal účastník uviesť, či nárok uznáva alebo nie. Žalovaný síce vyhlásil, že uznáva dlh vo výške 18.712,62 eur, avšak to nebolo urobené po plnom a zrozumiteľnom poučení o jeho právach zo strany súdu; preto na takýto uznávací prejav súd neprihliadol. Ďalej súd uviedol, že zmluvu o úvere posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a súčasne ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka). Pritom zisťoval, či žalobca riadne nadobudol od právneho predchodcu uplatnenú pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001

Z.z. o bankách. Dospel k záveru, že všetky podmienky vyžadované týmto zákonom boli splnené. Ďalej súd zistil, že právny predchodca žalobcu úver riadne zosplatnil. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy súd posudzoval, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované pre úver poskytnutý spotrebiteľovi podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zistil, že zmluva o úvere všetky tieto náležitosti neobsahuje. Konkrétne zistil, že nie je dodržaný § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je povinným údajom uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmysle zmluvy sú celkové náklady vyčíslené v sume 42.143,17 eur, avšak súdu tieto náklady vyšli vo výške 42.145,20 eur, vychádzajúc z toho, že celkový počet splátok bol 120 po 351,21 eur. Súd uviedol, že žalobca na pojednávaní argumentoval, že celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, je uvedená správne, a to s poukazom na bod 5.17 produktových obchodných podmienok („POP“), v zmysle ktorých je posledná splátka vo výške zostatku pohľadávky banky. Súd sa s takýmto zmluvným „mechanizmom“ nestotožnil. Konštatoval, že pokiaľ ide o výšku jednotlivých splátok, tak tie majú byť uvedené v samotnej zmluve o úvere ako jej náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže uvedené zmluvné dojednanie v samotnej zmluve nie je, nemožno na neho ani prihladiť. Preto súd pri určení celkovej čiastky spojenej s úverom vychádzal iba z toho, čo je uvedené v zmluve. V prípade chyby v uvedení sumy celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, poukázal súd aj na stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.04.2022, podľa ktorého „chybne uvedený údaj o celkovej čiastke v zmluve o spotrebiteľskom úvere, bez ohľadu na sumu chyby alebo skutočnosť, že chybný údaj nie je v neprospech spotrebiteľa, je dôvodom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru“. Preto súd úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca, resp. jeho právny predchodca mal potom nárok iba na vrátenie istiny, t. j. sumy 24.400 eur. Žalovaný podľa vyjadrenia žalobcu zaplatil už sumu 21.800,23 eur a potom je povinný zaplatiť sumu 2.599,77 eur. V súvislosti s omeškaním žalovaného, súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % od dňa 15.12.2020. Žalovaný bol v omeškaní po uplynutí 15 dní uvedených v oznámení o mimoriadnej splatnosti, kedy sám žalobca uviedol, aby bol dlh zaplatený v tejto lehote. Do omeškania sa dostal dňa 02.09.2020 (lehota začala plynúť odo dňa doručenia oznámenia, t. j. od 18.08.2020). Nakoľko však žalobca žiadal, aby úrok z omeškania plynul od 15.12.2020, súd prvej inštancie určil ako začiatok omeškania žalobcom uvedený dátum. Rozhodnutie o povolení splácať dlh žalovanému v splátkach súd odôvodnil ust. § 232 ods. 3, 4 CSP. Prihladol pritom na výšku dlžnej sumy, ako aj na skutočnosť, že žalobca je banka, teda subjekt so stabilizovaným finančným zázemím. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 257 CSP. Úspech žalobcu v spore predstavuje priznanie sumy vo výške 2.599,77 eur, čo z celku 18.712,62 predstavuje úspech žalobcu v rozsahu 13,89 %. Úspech žalovaného tak predstavuje 86,11 %. Žalovanému by tak patrila pomerná náhrada trov konania, súd však vzal do úvahy, že mu v priebehu konania nevznikli žiadne trovy, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý mu náhradu trov konania v zmysle ust. § 257 CSP nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že žalovaný na pojednávaní dňa 06.06.2022 uznal uplatňovanú pohľadávku. V nadväznosti na toto uznanie dlhu žalovaného navrhol, aby súd vyhovel žalobe a rozhodol rozsudkom pre uznanie, čím došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok. Povinnosť súdu takto rozhodnúť pritom vyplýva z ust. § 282 CSP. Súd však rozsudok pre uznanie nevydal. Nestotožnil sa s tým, že súd nevydanie rozsudku pre uznanie odôvodnil preskúmaním hmotnoprávnej stránky nároku a tým, že s ohľadom na spotrebiteľský charakter sporu bolo uznanie dlhu žalovaným neplatné z dôvodu, že ako spotrebiteľ nebol súdom osobitne poučený v zmysle § 292 písm. b) CSP. Uviedol, že súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 7Cdo/179/2020, pričom toto rozhodnutie nemá žiadnu schválenú a publikovanú právnu vetu, nejedná sa totiž o judikát zverejnený v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Citácia, ktorú uviedol súd v odôvodnení, s tým, že ide o právny názor Najvyššieho súdu SR, v skutočnosti nie je právnym posúdením Najvyššieho súdu SR, ale ide o skopírovanú časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom Najvyšší súd SR stručne zhrnul odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, o ktorom v citovanom rozhodnutí rozhodoval. Najvyšší súd SR sa v uvedenom rozhodnutí zaoberal predovšetkým určitosťou uznania nároku v zmysle § 282 CSP, a to konkrétne, či uznávací prejav bol dostatočne jasný a zrozumiteľný. Preto toto rozhodnutie nie je aplikateľné na prejednávany prípad a nemožno z neho vytvoriť právnu vetu tak, ako ju vytvoril vo veci súd prvej inštancie. Ďalej namietal, že s ohľadom na dikciu § 292 písm. b) CSP bol žalovaný ako spotrebiteľ už podľa tohto ustanovenia osobitne poučený o jeho procesných právach a

povinnostiach, a to pri doručení žaloby, príp. predvolaní na prvé, či druhé pojednávanie. Nedá sa tak stotožniť s tým, že uznaniu práva neprechádzalo poučenie spotrebiteľa podľa § 292 písm. b) CSP, pričom konanie súdu, ktorým poprel vykonanie procesného úkonu v súdnom konaní, a to poučenie spotrebiteľa podľa § 292 CSP, považuje za porušenie práva na spravodlivý proces, keďže ako vyplýva z obsahu súdneho spisu, žalovaný bol pred uznaním dlhu osobitne poučený v súlade s ust. § 292 CSP. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/224/2021 zo dňa 27.04.2022, ako aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/64/2020 z 22.04.2021, na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10CoCsp/17/2021 z 30.06.2021. Taktiež namietal záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Mal za to, že zmluva obsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. V súlade s uzavretou zmluvou, Všeobecnými obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s. a Obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s., pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej „OP“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, predstavujú celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom sumu vo výške 42.143,17 eur, t. j. sumu, ktorá je uvedená v zmluve ako celkové náklady žalovaného spojené s úverom. V zmysle bodu. 5.5.3 OP „Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky.“ Žalovaný mal úver splatiť v 120 mesačných splátkach vo výške 351,21 eur, pričom v zmysle bodu 5.5.3 OP mala posledná splátka predstavovať zostatok pohľadávky postupcu. V zmysle uvedeného mal teda žalovaný zaplatiť 119 mesačných splátok po 351,21 eur a 120 (ako poslednú) splátku vo výške 349,18 eur. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 42.143,17 eur, nakoľko posledná splátka úveru bola v súlade s bodom 5.5.3 OP v poníženej sume. S ohľadom na uvedené sa nestotožňuje so súdom prvej inštancie, že určenie výšky poslednej splátky nie je v zmluve dojednané, keďže OP sú platnou a neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a teda žalobca je toho názoru, že výšku poslednej splátky je možné v zmluve určiť odlišne, pričom skutočnosť, že toto ustanovenie sa nenachádza v základných ustanoveniach zmluvy podľa predstáv konajúceho súdu, nemôže za žiadnych okolností spôsobovať neplatnosť takéhoto dojednania. Podľa jeho názoru súd vec nesprávne právne posúdil a zároveň nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces, ak uzavrel, že v zmluve neboli uvedené celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom správne, nakoľko do výpočtu týchto nákladov nezohľadnil výšku poníženej poslednej splátky v súlade s OP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.02.2020, sp. zn. 3Co/232/2019 a Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/56/2021 z 31.01.2022. Dodal, že ak by sa aj prijal záver súdu o výške celkových nákladov v sume 42.145,20 eur, ide o absolútne zanedbateľný rozdiel (2,03 eur), ktorý nemohol v nijakom ohľade ovplyvniť schopnosť žalovaného rozoznať rozsah svojho záväzku pri úvere vo výške 24.400 eur a pre ktorý je sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti voči veriteľovi neprimerane prísna. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu, resp. napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný Uvedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom a žiada ho potvrdiť.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. a závislom výroku IV. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. odvolaním napadnutý nebol, preto je v týchto častiach právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

6. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, nakoľko žalovaný v priebehu konania uznal jeho nárok. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožňuje.

7. Žalovaný síce na pojednávaní uviedol, že si je vedomý svojho dlhu a uznáva ho, avšak správne súd prvej inštancie nepovažoval tieto vyjadrenia za uznávací prejav. Nie je pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.11.2020, sp. zn. 7 Cdo 179/2020 nebol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Uvedený rozsudok bol publikovaný ako R 25/2022 presne s tou právnou vetou, ktorú súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku citoval. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, pokiaľ neakceptoval

prejav žalovaného o uznaní dlhu, keďže nebol vykonaný po osobitnom poučení v zmysle ust. § 292 písm. b) CSP. Neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaný bol poučený o jeho procesných právach v konaní už pri doručení žaloby, resp. pri predvolaní na prvé, či druhé pojednávanie. Toto poučenie totiž musí byť osobitné, ako sa konštatuje aj v citovanom judikáte. Nepostačuje preto poučenie dané spotrebiteľovi v rámci doručenia žaloby, resp. predvolania na pojednávanie. V opačnom prípade by argumentácia z uvedeného judikátu strácala opodstatnenie, keďže bežné poučenie je potrebné v intenciách CSP poskytnúť spotrebiteľovi vždy.

8. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že súd má povinnosť, ak sú naplnené podmienky CSP, vydať rozsudok pre uznanie nároku, odvolací súd dáva do pozornosti ďalší záver, vyplývajúci z judikatúry, podľa ktorého ani uznávací prejav žalovaného automaticky neznamená povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Súdny sú totiž aj pri uznávacom prejave žalovaného povinné skúmať v spotrebiteľských sporoch existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, a až v nadväznosti na výsledok takéhoto posúdenia rozhodnúť, či priznajú procesnoprávne účinky uznávaciemu prejavu žalovaného, prípadne v akom rozsahu. Ak súd dospeje k záveru, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú absolútne neplatné, je povinnosťou súdu nepriznať uznávaciemu prejavu procesnoprávne účinky v takom rozsahu, v akom je spotrebiteľská zmluva neplatná (závery uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.04.2022, sp. zn. 1 Cdo 63/2019).

9. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je uvedená v zmluve odlišne oproti skutočnosti; preto správne súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov.

10. V danej zmluve je vyjadrený počet splátok 120, výška splátky je 351,21 eur, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v zmluve uvedená vo výške 42.143,17 eur. Pri súčine počtu splátok a výšky splátky predstavuje však celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sumu 42.145,20 eur ($120 \times 351,21 = 42.145,20$). Správne pritom súd uviedol, že chybne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, bez ohľadu na sumu alebo skutočnosť, že chybný údaj nie je v neprospech spotrebiteľa, je dôvodom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (záver kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.04.2022; § 17 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

11. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvodné ani tvrdenie žalobcu, že posledná splátka bola nižšia než ostatné, čo bolo vopred dojednané. Výška poslednej splátky však nebola uvedená pre spotrebiteľa jasne a zrozumiteľne, nakoľko v zmluve sa k výške splátky uvádzal len údaj „351,21 eur mesačne, k 25. dňu v kalendárnom mesiaci“ a podľa bodu 5.17 POP (na ktoré žalobca aj v odvolaní odkazuje), že „posledná splátka je vo výške zostatku Pohľadávky Banky“. Výška splátky tak bola upravená odlišne v zmluve a v POP. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že toto nie je akceptovateľné, keďže výška splátky musí byť uvedená priamo v zmluve. Pritom neuniklo pozornosti odvolaciemu súdu, že POP, ktoré žalobca v konaní predložil, sú účinné od 01.01.2015 (a zverejnené 31.10.2014), pričom však zmluva o úvere bola uzatvorená už 02.07.2014. Žalobca sa potom nemôže „odvolávať“ na tieto obchodné podmienky, v súvislosti s výškou poslednej splátky, keď v čase podpisu zmluvy neboli účinné (a dokonca ani zverejnené).

12. V tejto súvislosti neobstojí ani odkaz žalobcu na rozhodnutia iných krajských súdov SR, a to ani na rozhodnutie tunajšieho súdu zo dňa 31.01.2022, sp. zn. 6CoCsp/56/2021. Uvedené rozhodnutie, ktoré akceptuje, že pri celkovej čiastke môže byť posledná splátka tvorená zostatkom pohľadávky banky, bolo totiž vydané ešte pred spomenutým zjednocujúcim záverom kolégia Krajského súdu v Trenčíne, ktoré sa konalo dňa 05.04.2022. Dovtedajšia prax tunajšieho súdu bola nejednotná, pričom závery kolégia túto otázku zjednotilo zákonom predpokladaným spôsobom. Aj samotný senát 6Co nasleduje závery kolégia tunajšieho súdu, napr. už v rozhodnutí o totožnej otázke zo dňa 26.04.2022, sp. zn. 6CoCsp/2/2022.

13. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je teda v zmluve uvedená nesprávne, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Vzhľadom na to bol správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca má nárok iba na vrátenie istiny úveru. Tá bola poskytnutá vo výške 24.400 eur, pričom žalovaný vrátil žalobcovi titulom úveru už sumu 21.800,23 eur, čo nebolo sporné. Preto je nárok žalobcu dôvodný iba čo do sumy doposiaľ nevrátenej istiny úveru vo výške 2.599,77 eur ($24.400 - 21.800,23 = 2.599,77$). Súd prvej inštancie tak vo zvyšku žalobu zamietol vecne správne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku

II., ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok IV.), potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).